

W. R. HORA ADEMA, †
de bekende letterkundige, is op 68-jarigen leeftijd te den Haag overleden.

A. L. H. OBREEN, †
de bekende journalist, is op 69-jarigen leeftijd plotseling overleden.

VERGADERING VAN DE VEREENIGING VAN NEDERLANDSCHE GEMEENTEN.
In deze vergadering werd o.m. door den Heer A. R. Veenstra, secretaris der gemeente Amersfoort, de quaestie ingeleid betreffende de dekking der buitengewone uitgaven, door de crisis veroorzaakt. Voorts kwam in bespreking de tweede circulaire van den minister van Landbouw enz., inzake de beschikbaarstelling van levensmiddelen. Ook werden in behandeling genomen de voorstellen tot wijziging der statuten en van het huishoudelijk reglement, in verband met de toetreding tot de Vereeniging van gemeenten met een zielental beneden de 10.000. Aan de bestuurstafel v. l. n. r. mr. P. Drooglever Fortuyn, weth. v. Financien te 's-Hage, penningm.; Jhr. mr. dr. N. C. de Gijselaar, burgem. v. Leiden; mr. J. A. van Royen, burgem v. Zwolle, ondervoorz.; Jhr. mr. dr. H. A. v. Karnebeek, burgem. v. 's-Hage, eere voorz.; E. Bergsma, burgem. v. Enschede, voorz; H. Simons, oud-weth. v. Fin. v. 's-Hage, dir. der Vereen. v. Nederl. Gemeenten; mr. A. Jonker, Ref. ter Gem.-Secretarie van 's-Hage, Secr.; S. Ypey, burgem. v. Sliedrecht; jhr. mr. E. A. v. Berensteijn, burgem. v. Veendam. *(foto Couvée).*

Mr. W. C. TACK, †
oud-burgemeester v. Aalten, is op 76-jarigen leeftijd overleden.

Dr. H. v. d. STADT, †
oud-directeur van de H. B. S. te Arnhem, is in den ouderdom van 73 jaar overleden.

ZIJN ERFENIS

G. A. DIETERLE

Mijn vriend, William Latton, was al drie maanden „Rittergutbesitzer" toen ik de telegraphische uitnoodiging ontving om onmiddellijk op zijn landhuis „Delarosa" te komen.

Alvorens ik m'n avontuur vertel, moet ik U het een en ander over „Delarosa" mededeelen en U zeggen dat m'n brave William, vóór hij landheer werd, 's morgens niet wist of hij 's avonds nog geld voor eten zou hebben, en dat hij beroemd was in het loskrijgen van voorschot bij uitgevers, die zoo te hooi of te gras een artikel van hem plaatsten.

William Latton had een zonderlingen oom, waarvan hij voor diens dood nooit iets gehoord had. Die oom vermaakte hem, alleen omdat het hem als rechtmatige toe kwam, het landhuis „Delarosa" en frcs 500.000. Die half millioen francs moesten verdiend worden en wel door twee jaar op „Delarosa" te wonen, en in dien tijd dat hij dat zware werk verrichtte mocht hij de rente van het kapitaal verteren. William had me het een en ander van het landhuis verteld en om de waarheid te zeggen was er heel wat volharding en wilskracht noodig om het op „Delarosa" uit te houden, want van een landhuis had het al heel weinig, 't geleek meer op een ruïne.

Een dak had „Delarosa" niet, wel een geraamte van een dak en een zolder vol kalkgruis en gebroken dakpannen. De kamers, die nog tamelijk bewoonbaar waren, waren met meubels voorzien, de wanden met gobelins en met schilderijen behangen, die zeker eeuwen oud moesten zijn.

Het landhuis stond op een rots aan de zee en de voorgevel werd geheel door hoog, zwaar geboomte bedekt.

Mijn vriend nam de erfenis aan voor zoo ver hij er al recht op had en ging zich voor twee jaar op „Delarosa" installeeren. Wij namen afscheid en hij beloofde mij spoedig te zullen schrijven, maar gedurende drie maanden had ik niets van hem vernomen, totdat op zekeren dag de uitnoodiging kwam.

* * *

Nog denzelfden dag vertrok ik en 's avonds stonden wij tegen over elkaar.

„William, kerel, wat zie je er uit . . . ! Wat is er met je gebeurd . . . . !" riep ik uit, want zijn gelaat zag bleek, uit zijn blik sprak een voortdurende angst en hij was zoo mager geworden dat zijn kleeren veel te ruim waren.

„Ulrich, ik ben dankbaar dat je zoo gauw gekomen bent . . . . . Ik word hier gek gemaakt . . . . . 't spookt hier !"

„Hé, wat zeg je ?" riep ik verbaasd uit.

„Maak me niet dol of razend . . . . 't Spookt hier, zeg ik je ! Hier op deze kamer, m'n slaapkamer . . . . . Kijk me niet zoo aan, want gek ben ik niet . . . . . Misschien ook wel . . . . . Ik weet 't niet . . . . . Ik ga hier vandaan en dat geld kan een ander krijgen . . . . . Ik leef liever van de hand in den tand, dan hier vermoord te worden !"

„Kom jongen, kalmeer wat . . . je bent overspannen . . . ga zitten en vertel me eens iets van je avontuur . . . Wat is er gebeurd ?"

Hij begon weer door de sombere slaapkamer te loopen en toen hij tweemaal van de deur naar het venster en terug was gegaan, bleef hij voor me staan en brulde als iemand die hevige ruzie heeft : „Wat er gebeurd is . . . . ? ! Sinds een week is hier de hel losgebroken. Alles leeft en dondert door elkaar . . . . . Een week is die heksensabbat aan den gang en ik houd het geen week meer uit . . . . Ik ben kapot van angst en schrik."

„William, we zullen samen de spoken afwachten en dan . . . ."

„Goed . . . . goed . . . . Ja, blijf bij me . . . . . Je bent een brave vriend," . . . . . riep hij als een blij kind uit, terwijl hij mijn handen drukte.

We gingen samen aan tafel zitten en begonnen te praten over den tijd dat we samen ons bohemien-leventje leidden. Toen de geanimeerdheid van het gesprek verslapte, ging ik de perkamenten folio's uit het archief doorsnuffelen en William strekte zich op het bed uit.

De geheele spookgeschiedenis, die zou moeten gebeuren, was ik vergeten. We hadden er niet meer over gesproken dan een paar woorden, en William, toen hij hoorde dat ik bij hem zou blijven, was zóó opgevroolijkt, dat ik het beter vond op nadere bijzonderheden niet aan te dringen . . . . .

Eensklaps zag ik William van het bed glijden en naar mij toe sluipen. Zijn gezicht had een woeste uitdrukking en met een van angst trillende stem fluisterde hij mij in het oor :

„Ulrich, kijk achter je . . . . gauw !

Ik keek om en stond als versteend. Op den donkeren muur zag ik twee oogen, waaruit blauw licht straalde en daaronder een grooten bek, waaruit met kracht een rooden gloeienden damp geblazen werd, die pijn op mijn gezicht deed. De oogen draaiden en de bek veranderde van vorm, van ovaal in hoekig en van hoekig in ovaal . . Ik gaf een schreeuw en greep mijn vriend bij de mouw van zijn jas . . . Zoo iets monsterachtigs had ik nooit gezien.

Een schaterlach klonk door de kamer en de kop was verdwenen.

Ik sprong naar den muur waar het spook zich vertoond had en voelde daar een veel hoogere temperatuur dan in het overige gedeelte van de kamer. Een oogenblik later werd de kamerdeur opengeworpen en door de geopende deur werden drie zware stukken steen naar binnen gesmeten ; daarna sloeg de deur weer met een harden slag dicht.

Nu volgde een vreeselijk gegil en weer ging de deur open ; een vreemdsoortig gedrocht maakte op de vloermat van onze kamer een paar zonderlinge sprongen, en verdween nadat het de deur weer gesloten had . . . .

Even was het stil, doch de stilte werd spoedig weer verbroken door een gebrul als van een stuk of tien leeuwen. Het lawaai werd hoe langer hoe zwakker en daarna was het geheel verdwenen en bleef het stil en rustig.

Eerst nu merkten we op dat de kaarsen gedoofd waren. Ik stak het licht weer op en zag nu dat William geheel en al van streek was.

„Kijk eens, hier liggen drie groote stukken bazalt ! Zoo duurt het nu al een week lang, Ulrich !" jammerde William zonder naar de keien te kijken.

„Moed en geduld, jongen !" antwoordde ik. „Vooral moed ... We zullen de spoken wel te pakken krijgen . . . . . Heb je na zoo'n avontuur de buitendeur wel eens nagekeken . . . . ?"

„Neen, nooit . . . ."

„Nu, dan zal ik het doen !"

Ik ging de kleine trap af naar beneden en kwam nu in een lange marmeren gang, waar aan het einde de buitendeur was.

Maar wat een teleurstelling, de buitendeur was van binnen gegrendeld, dus er was niemand uitgegaan.

Met mijn lantaarn verlichtte ik de wijzerplaat van de staande klok en zag dat het half twee was . . . . . .

Ik ging de trap weer op, maar halverwege deed ik een ontdekking : tusschen twee treden was een barst in het hout en door die opening zag ik licht. Ik blies m'n lantaarn uit en trachtte door de opening te zien, maar ze was daarvoor te smal. Wel hoorde ik stemmen, die heel ver uit de diepte schenen te komen.

Onmiddellijk vertelde ik mijn ontdekking aan mijn vriend, die ontkende dat er nog andere menschen behalve wij op „Delarosa" konden zijn.

„Ga mee en je zult het zien !" riep ik uit.

Wij gingen samen naar de trap en er was geen spoor van een opening waardoor licht kwam te vinden.

„Nee, Ulrich, daar was heusch geen licht, je hebt je door overspanning laten leiden !" zeide William.

Ik gaf daarop geen antwoord, maar maakte een nauw-

DE NIEUWE TURKSCHE GEZANT
aan ons hof, Nousret Sadoullah Bey, verlaat het Hotel des Indes, alwaar Z. Exc. zijn intrek heeft genomen.
(foto Hijmans).

DE LARENSCHE KUNSTHANDEL
heeft zijn intrek genomen in een nieuwe „Villa Mauve", gelegen aan de Brink te Laren.